

Sygn. akt V Pa 48/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29.10.2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Radosław Buko (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29.10.2013 roku w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Inspektora Pracy Państwowej Inspekcji Pracy działającego na rzecz K. G., P. L., J. L. i C. S.**

przeciwko **E. S.**

o ustalenie istnienia stosunku pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 13.06.2013 roku, sygn. akt V P 8/13

oddala apelację

Sygn. akt V Pa 48/13

UZASADNIENIE

Rozpatrując złożoną przez stronę powodową apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13.06.2013 roku, sygn. akt V P 8/13, oraz mając na uwadze treść art. 505¹³ k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie podważyła skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego w Słupsku.

W postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ k.p.c.).

Powód zaskarżył wyrok w całości, jednocześnie zarzucając jemu naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez nie ustalenie istotnych dla sprawy okoliczności, polegających na nierozważeniu zeznań świadków oraz pominięciu w całości twierdzeń powoda, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez danie wiary bez zastrzeżeń zeznaniom słuchanego w charakterze świadka K. S. oraz E. S. o braku nadzoru nad pracą osób, na rzecz których powód wytoczył powództwo nie łączył stosunek pracy oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym założeniu, że stosunek prawny łączący pozwaną z osobami, na rzecz których powód wytoczył powództwo nie cechował się podporządkowaniem. Nadto apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa

materialnego tj. art. 22 § 1¹ i § 1² k.p. przez uznanie, że pozwaną z osobami, na rzecz których powód wytoczył powództwo nie łączył stosunek pracy.

Apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w całości i ustalenie istnienia stosunku pracy między pozwaną a osobami, na rzecz których zostało wniesione powództwo, a w razie nieuwzględnienia wniosku domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi I – ej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd pierwszej instancji w prawidłowy sposób skonstruował stan faktyczny niniejszej sprawy, trafnie powołał obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa, jak również wyciągnął przekonujące wnioski, które bez potrzeby ich powtarzania, Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sąd pierwszej instancji oceniając zebrany materiał dowodowy nie przekroczył również granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 §1 kpc.

Apelujący zdaje się nie zauważać, że zawierając umowę o dzieło K. G., P. L., J. L. i C. S. wiedzieli jaki rodzaj umowy zawierają i godzili się na to. Co więcej, sami o taki rodzaj umowy prosili. O powyższym świadczą zarówno ich zeznania, złożone w trakcie postępowanie sądowego oraz trakcie przesłuchania przez Policję w związku z wypadkiem J. L. w trakcie pracy. Ponadto w treści umowy wskazano, że ewentualny spory wynikające na tle ich stosowania będzie rozstrzygał właściwy rzeczowo sąd cywilny, a nie sąd pracy.

Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że w chwili podpisywania umów K. G., P. L., J. L. i C. S. posiadali pełną zdolność do czynności prawnych. Zgoda na zawarcie wyżej wymienionych umów została przez nich wyrażona swobodnie, w sposób jednoznaczny poprzez złożenie przez nich własnoręcznego podpisu. Nie kwestionowali oni treści przedłożonych im umów. Oświadczenia woli nie były dotknięte wadami, na które mogli się powoływać w celu wzruszenia umowy. Nadto, nie uchylali się oni od skutków swoich oświadczeń.

W ocenie Sądu II – ej instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza, że zawarte umowy były ważne i wywoływały skutki prawne na gruncie prawa cywilnego.

Cechą charakterystyczną dla stosunku pracy jest podporządkowanie pracownika pracodawcy, rozumiane jako pozostawanie pod kierownictwem w miejscu i czasie przez niego wskazanym. Powód nie wykazał, że K. G., P. L., J. L. i C. S. z pozwaną łączyła powyższa więź. Pozwana nie prowadziła żadnej dokumentacji charakterystycznej w przypadku stosunku pracy. Nadto zawarte przez nich umowy zawierają zapis zgodnie z którym „Wykonawca zobowiązuje się do wykonania dzieła według swojej najlepszej fachowej wiedzy. Wykonawca zobowiązuje się do pokrycia wszelkich strat wynikłych z powodu niewykonania dzieła”. Z analizy spornych umów wynika również, iż nie zawierają one również charakterystycznego dla umów o prace wskazania czasu pracy pracownika określającego ramy czasowe, w ramach których pracownik ma obowiązek świadczyć pracę.

Na marginesie jedynie podnieść należy, że zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

W ocenie Sądu II - ej instancji K. G., P. L., J. L. i C. S. mieli pełną świadomość, iż nie świadczą pracy w ramach umowy o pracę. Powyższe znajduje potwierdzenie nie tylko w treści zawartych umów, lecz również w ich zeznaniach, za wyjątkiem zeznań P. L., które są wewnętrznie sprzeczne i słusznie Sąd I – ej instancji nie wziął ich pod uwagę przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał, że nie można zakładać, iż strony mające pełną zdolność do czynności prawnych miały zamiar zawrzeć umowę o innej treści (umowę o pracę), niż tę którą zawarły. Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie zgodne jest również z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05.09.1997 r., w sprawie I PKN 229/97, OSNP 1998 /11/329.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 23.09.1998 r., w sprawie II UKN 229/98 podniósł, że w razie ustalenia, iż zawarta przez strony umowa wykazuje cechy wspólne dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym

ich nasileniem, rozstrzygająca o jej typie powinna być in concreto wola stron. Art. 22 § 1¹ KP nie stwarza prawnego domniemania zawarcia umowy o pracę. Nie wyłącza też ustalenia rodzaju zawartej umowy poprzez wykładnię oświadczeń woli wedle kryteriów podanych w art. 65 KC, stosowanym tu poprzez art. 300 KP. O rodzaju zawartej umowy decyduje więc nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. Wykładając oświadczenia woli nie można jednak nazwie czynności prawnej odmówić jakiegokolwiek znaczenia. Zwłaszcza wówczas, gdy strony mają świadomość co do rodzaju zawieranej umowy, potwierdzoną jej postanowieniami. Art. 353¹ KC, skorygowany zasadą uprzywilejowania pracownika, odnosi się także do umowy o pracę. O wyborze podstawy zatrudnienia decyduje więc przede wszystkim zgodna, autonomiczna wola stron.

Nadto wbrew twierdzeniom skarżącego brak koordynacji prac między poszczególnymi podmiotami wykonującymi prace budowlane, nie wyklucza możliwości ich wykonywania – skoro osoby wykonujące te prace bez trudności mogły tak je organizować, aby nie kolidowały one z innymi. Oczywistym jest też to, że skoro część prac wymagała rozłożenia rusztowania to osoby je wykonujące musiały brać udział w montażu i demontażu rusztowania co nie wymagało opisanego w zawartych umowach.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej Sąd Okręgowy z mocy art. 385 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.